

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

3. i 4. tromesečje
2018.

III tromesečje

Sa svojim razvojem Crkva se susretala sa potrebom da zauzme stav i da izjavi u vezi različitih tema koje zaokupljaju pažnju sveta i vernika Crkve.

7. 7. 2018.

1. KAKO PROUČAVATI BIBLIJU?

1. Načela za pristup tumačenju Svetog pisma

Ako traži božansku snagu da bude poslušan svim biblijskim zahtevima i nastoji na sebe lično primeniti sva biblijska obećanja, Sveti Duh osposobljava vernika da prihvati, razume i primeni Bibliju na vlastiti život. Samo oni koji prihvataju već primljeno svetlo mogu se nadati novom prosvetljenju Duha (Jov. 16,13.14; 1. Kor. 2,10-14).

Sveto pismo se ne može pravilno tumačiti bez pomoći Svetog Duha, jer Duh osposobljava vernika da Sveto pismo razume i primeni. Zbog toga svako proučavanje Reči treba otpočeti molbom za vođstvo i prosvetljenje Duha.

Oni koji pristupe proučavanju Reči moraju to činiti verom, poniznim duhom učenika koji želi čuti šta kaže Biblija. Sve pretpostavke, mišljenja i zaključke moraju biti spremni da pokore prosudi razuma i ispravljanju same Reči. S takvim stavom student Biblije može prići direktno Reči i pažljivim proučavanjem steći razumevanje bitnih elemenata spasenja,

oslobođeno svakog ljudskog objašnjenja, ma koliko bilo korisno. Za takvog čoveka biblijska poruka dobija značenje.

Istraživanje Svetog pisma mora uvek da prati iskrena želja za otkrivanjem i slušanjem Božje volje i reči, a ne traženjem podrške ili dokaza za unapred stvorene ideje.

2. Metode proučavanja Biblije

Izaberimo za proučavanje Biblije prevod koji je veran značenju u izvorno pisanim jezicima, dajući prednost prevodima šire grupe naučnika i izdanja poznatih izdavača nad prevodima iza kojih stoji određena verska zajednica ili usko usmerena grupa.

Pazićemo da glavne doktrinarne istine ne gradimo na jednom biblijskom prevodu. Školovani biblijski naučnici će se poslužiti grčkim i jevrejskim tekstovima, što će im omogućiti ispitivanje različitih drevnih biblijskih rukopisa.

Odaberimo određeni plan proučavanja, izbegavajući nasumični i besciljni pristup. Preporučujemo sledeće planove za proučavanje:

1. Analizu vesti u pojedinoj knjizi.
2. Proučavanje stih po stih.
3. Proučavanje koje traži biblijsko rešenje za određeni životni problem, biblijsko zadovoljenje neke potrebe ili biblijski odgovor na određeno pitanje.
4. Poučavanje po predmetima (vera, ljubav, drugi Hristov dolazak i drugi).
5. Proučavanje pojedinih reči.
6. Proučavanje biografija.

Nastojmo da shvatimo jednostavno, najočiglednije značenje biblijskog teksta kojeg proučavamo.

Nastojmo da otkrijemo glavne teme Svetog pisma koje se nalaze u pojedinim tekstovima, odlomcima i knjigama. Kroz celo Sveto pismo provlače se dve osnovne, srodne teme:

1. Ličnost i delo Isusa Hrista, i
2. perspektiva Velike borbe oko autoriteta Božje reči, čovekovog pada u greh, prvog i drugog Hristovog dolaska, odricanja Boga i ukidanja Njegovog zakona te obnove božanskog plana za svemir. Ove se teme moraju izvući iz celog Svetog pisma a ne njemu nametnuti.

Shvatimo da je Biblija svoj vlastiti tumač i da se značenje reči, tekstova i odlomaka najbolje određuje marljivim upoređivanjem Pisma s Pismom.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/metode-proucavanja-biblije/>.

14. 7. 2018.

2. POTPUNO POSVEĆENJE I PREDAJA BOGU

Istorija Hrišćanske adventističke crkve puna je primera pojedinaca i institucija koje su bile, i još uvijek jesu, živi svedoci svoje vere. Zbog toga što su se iskreno predali Bogu i što cene Njegovu neograničenu ljubav, svi oni imaju isti cilj: preneti Radosnu vest drugima. Na to ih je podstakao jedan ključni biblijski tekst. Ovaj je tekst odgovoran za oduševljenje u srcima adventista. Nazivamo ga evanđeoskim nalogom koji je dao sam Gospod, a zapisan je u Mateju 28,19.20: »Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovijedio!«

Ovaj nalog samoga Gospoda jednostavan je, lep i obavezujući. Upućen je svakom sledbeniku, svakom verniku, pastoru ili administratoru – Idite – učinite učenicima – krstite – učite. Ovo je pokretačko načelo delovanja Crkve i pred-

stavlja merilo svake procene i uspeha. Odnosi se na sve, bez obzira na odgovornosti koje nose, bilo da su vernici ili zaposleni u Crkvi. Obuhvata sve nivoe crkvenog života, od mesne crkve do Generalne konferencije, škole i koledža, izdavačke kuće, zdravstvene ustanove i fabrike za proizvodnju zdrave hrane. Ovo obećanje je utkano i u krštenički zavet, u izjave o misiji, u ciljeve, smernice, statute i propise »da se svedoči o Njegovom spasenju«, »da se omogući propovedanje večnog jevanđelja«, »da se mnoštvu pruži hleb života« i »da mu se pomogne u pripremi za Njegov skori povratak«. Četvorostruki nalog Idite – učinite učenicima – krstite – učite odjekuje svuda gde adventisti rade ili se sastaju.

Došlo je vreme da Crkva kao celina postavlja i odgovara na teška pitanja o tome kako se ona odnosi prema vodećem načelu evanđeoskog naloga. Kako se ono može ostvariti u životu vernika, pastora i mesnih crkava? Kako mogu meriti svoj napredak u ispunjenju evanđeoskog naloga? Kako crkveni univerziteti, koledži i akademije, fabrike zdrave hrane, savremene zdravstvene ustanove, klinike, izdavačke kuće i medijski centri mogu razviti odgovornost utemeljenu na evanđeoskom nalogu?

Ovo zahteva otvoren i analitički pristup u određivanju gde se u odnosu na Gospodnji nalog nalazi Crkva. Nije dovoljno meriti uspeh svetovnim merilima; nije dovoljno dati im prioritet. Potpuna posvećenost Bogu pre svega uključuje potpuno prihvatanje hrišćanskih načela kako ih nalazimo u Bibliji i kako su potkrepljena Duhom proroštva. Mesne crkve, institucije, pojedini crkveni zaposleni i vernici mogu lako naći zadovoljstvo u postignutim ciljevima, prikupljenim sredstvima, dovršenim građevinama, izjednačenim proračunima, postignutoj ili obnovljenoj akreditaciji, a ipak ne izvršiti evanđeoski nalog. Prvi i stalni prioritet Crkve mora biti Gospodnji nalog: Idite, učinite učenicima, krstite, učite.

Premda se evanđeoski nalog ne menja, njegovo se ispunjenje prikazuje na različite načine. Pastor radi u drugačijem okruženju od nastavnika, lekara ili administratora neke institucije. Bez obzira na ličnu ili institucionalnu ulogu, svako je dužan da izvrši Božju zapovest: Idite, učinite učenicima, krstite, učite.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/potpuno-posvecenje-i-predaja-bogu/>.

21. 7. 2018.

3. FORME BOGOSLUŽENJA

Hrišćanska adventistička crkva često dolazi u kontakte sa mnogim različitim kulturama u nehrišćanskim zemljama. Zbog toga, tema ispravnog načina za bogoslužnje, postaje veoma značajna. U takvim okolnostima važno je odlučiti šta je prihvatljivo na adventističkom bogoslužnju, a šta ne. Pozivanje ljudi da proslavljaju jedinog pravog Boga zauzima važno mesto u poruci i misiji Crkve. Zapravo, u adventističkoj eshatologiji, centralni element u završnoj borbi između dobra i zla je predmet pravog i lažnog bogoslužnja. Mi moramo da budemo veoma pažljivi i obazrivi, dok tražimo načine da kontekstualizujemo adventistička bogoslužnja širom sveta. U ovom poslu, moramo biti konstantno informisani o sledećim aspektima adventističkih bogoslužnja:

1. Bog je u samom centru službe, kao njen vrhovni objekat. Kada dolazimo Bogu, mi dolazimo u kontakt sa samim izvorom života, našim Stvoriteljem, sa Onim koji nas je ak-

tom milosti otkupio, kroz žrtvu Njegovog voljenog Sina. Ni jedno ljudsko biće ne sme da uzurpira to Božansko pravo.

2. Božji narod dolazi u Njegovo prisustvo kao telo Hristovo, sa poštovanjem i poniznošću, odajući Mu čast kroz obožavanje, priznanje greha, molitvu, zahvalnost i pevanje. Vernici dolaze da slušaju Reč, da budu zajedno, da proslavljaju Večeru Gospodnju, da služe drugima. Naša vera iziskuje učešće sa punim srcem, u kome je Reč Božja na centralnom mestu, molitva vatrena, muzika osećajna a zajedništvo u veri opipljivo. Ovi elementi bogoslužjenja su neophodni u svim adventističkim bogoslužjenjima širom sveta. Ove stvari ne treba da budu deo bilo kakvog pokušaja da se kontekstualizuje adventističko bogoslužjenje.

3. Mi smo kompleksna bića u kojima razum i emocije imaju važnu ulogu. Pravo bogoslužjenje se iskazuje kroz naše telo, um, duh i emocije. Adventistička crkva poziva na balans ovih aspekata u našoj ličnosti na bogoslužjenju. Važno je imati na umu, da bilo kakav pokušaj da se čovek stavi u centar bogoslužjenja, treba da bude odbačen. Obim u kome će telo učestvovati na bogoslužjenju, variraće od kulture do kulture. Ali sve treba da bude u skladu sa disciplinom i samokontrolom, imajući na umu da je centralni aspekt službe Bogu objava Reči.

4. Adventistička bogoslužjenja treba da privuku bogatstvom velikog otkrivenja Božje Reči i radošću u jedinstvu zajednice vernika u Hristu, velikom temom o beskrajnoj Božjoj ljubavi, koja se mogla videti u Stvaranju, planu otkupljenja, Hristovom životu, Njegovom radu kao Prvosveštenika u Nebeskoj svetinji i Njegovim dolaskom u slavi.

5. Muzika treba da proslavlja Boga, a ne da preterano stimuliše emocije, koje će nadjačati Božju reč. Vernici treba da iskazuju svoja nadublja osećanja zahvalnosti i radosti Gospodu, duhom svetosti i poštovanja. Adventistička bogoslužjenja treba da proslavljaju Božju stvaralačku i spasilačku moć.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/angazovanje-u-svetskoj-misiji/>.

28. 7. 2018.

4. ADVENTISTIČKA FILOZOFIJA MUZIKE

Bog je utkao muziku u samo delo stvaranja. Kada je sve načinio »pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu.« (Jov 38,7) Knjiga Otkrivenje oslikava Nebo kao mesto neprestane hvale, sa pesmama koje proslavljaju Boga i Jagnje Božje.

Mi verujemo da Jevanđelje utiče na sve oblasti života. Zbog toga smatramo, s obzirom na ogroman potencijal muzike na dobro ili zlo, da ne možemo biti ravnodušni prema njoj. Dok shvatamo da ukusi u muzici variraju od pojedinca do pojedinca, mi verujemo da Sveto Pismo i spisi Elen Vajt, sugerišu principe koji mogu da utiču na naš izbor.

Muzika koju hrišćani biraju trebalo bi da bude regulisana sledećim principima:

1. Sva muzika koju hrišćanin sluša, izvodi ili komponuje bilo da je »sveta« ili »sekularna« treba da proslavlja Boga.
2. Sva muzika koju hrišćanin sluša, izvodi ili komponuje bilo da je »sveta« ili »sekularna« treba da bude najplemenitija i najbolja.

Od ova dva temelja – proslavljanje Boga u svim stvarima i biranje najplemenitije i najbolje muzike, zavise ostali navedeni principi izbora muzike za hrišćane.

3. Muziku treba da karakteriše kvalitet, balans, prikladnost i autentičnost. Muzika hrani naša društvena, psihološka i socijalna osećanja, kao i naš intelektualni rast.

4. Ona podjednako utiče i na intelekt i na telo na pozitivan način. Ona ima holistički pristup ljudskom biću.

5. Muzika pobuđuje kreativnost koja proizilazi iz kvalitetnih melodija. Ako je harmonična, ona koristi harmonije na interesantan, umetnički način i koristi ritam da ih upotpuni.

6. Vokalna muzika koristi reči koje pozitivno stimulišu intelektualne kapacitete, kao i naše emocije i snagu volje. Dobre reči su kreativne, bogate u sadržini i lepo sročene. One se fokusiraju na pozitivne stvari i reflektuju moralne vrednosti. One obrazuju i uzdižu, i usklađene su sa biblijskom teologijom.

7. Muzički i lirski elementi treba zajedno u harmoniji da utiču na razmišljanje i ponašanje u skladu sa biblijskim vrednostima.

8. Prava muzika održava razumnu ravnotežu duhovnih, intelektualnih i emocionalnih elemenata.

9. Hrišćani treba da prepoznaju i priznaju doprinos različitih kultura u proslavljanju Boga. Muzičke forme i instrumenti variraju širom svetske adventističke porodice. Muzika iz jedne kulture može zvučati čudno u nekoj drugačijoj kulturi.

Stvaranje hrišćanske adventističke muzike znači izabrati najbolje, i iznad svega voditi ljude bliže Tvorcu i Gospodu, proslavljajući Ga. Uzdignimo se prema izazovu alternativne muzičke vizije, i kao deo naše holističke proročke poruke, načinimo jedinstveni adventistički muzički doprinos kao svedočanstvo svetu o narodu koji čeka Hristov skorašnji povratak.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/adventisticka-filozofija-muzike/>.

4. 8. 2018.

5. ZNAČAJ PORODICE

Porodična je veza najtešnja, najnežnija i najsvetija od svih ljudskih veza na zemlji. Bog je ustanovio porodicu da bi prva osigurala tople i zbrinjavajuće odnose za kojima čezne ljudsko srce.

U porodičnom krugu se zadovoljavaju duboke i trajne potrebe za pripadanjem, ljubavlju i prisnosti. Bog blagosilja porodicu i želi da njeni članovi pomažu jedni drugima u postizanju potpune zrelosti i celovitosti. U hrišćanskoj se porodici vrednost i dostojanstvo svakog člana ostvaruje i neguje u atmosferi poštovanja, jednakosti, otvorenosti i ljubavi. U ovom intimnom krugu razvijaju se najranija i najtrajnija stanovišta pojedinca prema odnosima i prenose moralne vrednosti s jednog naraštaja na drugi.

Bog isto tako želi da putem porodičnih odnosa otkrije sebe i svoje puteve. Uz uzajamnu ljubav, poštovanje, intimnost i doživotni zavet kao sastavnim tkivom, brak je odraz ljubavi, svetosti, bliskosti i trajnosti veze između Hrista i Njegove crkve. Vaspitanje i obrazovanje koje vrše roditelji i uzvratna ljubav potomstva na ukazanu im ljubav, odraz je onoga što doživljavaju vernici kao Božja deca. Božjom milošću porodica može biti snažno sredstvo za privođenje njenih članova Hristu.

Greh je izopačio Božje ideale za brak i porodicu. Osim toga, sve veća složenost društva i veliki stres koji opterećuje odnose, danas u mnogim porodicama izaziva krize. Posledice se vide u prekinutim, poremećenim životima i odnosima, obeleženim nepoverenjem, sukobima, neprijateljstvom i otuđenošću. Mnogi članovi porodice, uključujući i roditelje i dede i bake, a posebno žene i deca, izloženi su porodičnom nasilju. Sve veći broj razvoda ukazuje na visoki stepen bračne nesloge i nesreće.

Porodici je potrebna obnova i reformacija unutrašnjih odnosa. To će pomoći da se promene razorno ponašanje i postupci koji danas preovlađuju u mnogim domovima. Zahvaljujući snazi jevanđelja, članovi porodice mogu priznati svoju grešnost, prihvatiti uzajamne nedostatke i u svom životu i odnosima doživeti Hristovo spasiteljsko isceljenje. Premda neki porodični odnosi nisu dostigli ideal i možda nije potpuno ostvareno oslobađanje od štetnih iskustava, tamo gde vlada Hristova ljubav Njegov će Duh promovisati jedinstvo i sklad i takve domove učiniti kanalima životodavne radosti i snage u Crkvi i društvu.

Izvor: <http://www.adventisti.net/znacaj-porodice/>.

11. 8. 2018.

6. IZJAVA O POVERENJU U DUH PROROŠTVA

U Otkrivenju 12 Jovan prepoznaje Crkvu poslednjeg vremena »ostatkom koji čuva Božje zapovesti i drži svedočanstvo Isusovo« (stih 17). Verujemo da je Jovan u ovom kratkom proročkom opisu prikazao Adventističku crkvu koja ne samo »drži Božje zapovesti« već čuva »Isusovo svedočanstvo« koje je »proročki duh« (Otkrivenje 19,10).

U životu i službi Elen G. Vajt (1827-1915) vidimo ispunjenje Božjeg obećanja da će Crkvu ostatka obdariti »proročkim duhom«. Premda Elen G. Vajt nije za sebe prisvajala titulu »proroka«, uvereni smo da je vršila ulogu proroka i više od toga. Rekla je: »Moj zadatak obuhvata delo proroka, ali time ne završava.« (ISM, str. 36). »Ako me drugi nazivaju tim imenom, ne protivim se.« (Isto, str. 34) »Moje delo obuhvata više no što to ime kazuje. Sebe smatram vesnikom kome je Gospod poverio poruke za Njegov narod.« (Isto, str. 36)

Najvažniji zadatak Elen G. Vajt bio je usmeriti pažnju na Sveto pismo. Pisala je: »Malo se pažnje posvećuje Bibliji i Gospod je dao manje svetlo da ljude i žene vodi većem svetlu.« (Review and Herald, 20. januara 1903.) Bila je uverena da su njeni spisi, premda »manje svetlo«, ipak svetlo a da je izvor tog svetla Bog.

Kao adventisti sedmog dana verujemo da je Bog »u svojoj Reči predao ljudima znanje potrebno za spasenje. Sveta pisma treba primiti kao pouzdanu i nepogrešivu objavu Njegove volje. Ona su merilo karaktera, objava nauka i sredstvo za ispitivanje iskustva.« (Velika borba, str. 8) Mi smatramo biblijski kanon završenim. Međutim, isto tako verujemo, kao i savremenici Elen G. Vajt, da njeni spisi predstavljaju božanski autoritet kako za pobožan život tako i za doktrinu. Stoga preporučujemo:

1. da kao crkva molimo za snagu Svetog Duha da u svoj život potpunije unesemo nadahnuta načela sadržana u spisima Elen G. Vajt i

2. da uložimo veći trud za objavljivanje i širenje ovih spisa u svetu.

Izvor: <http://www.adventisti.net/izjava-o-poverenju-u-duh-prorostva/>.

18. 8. 2018.

7. UTICAJ DUHOVNE OBNOVE NA PROMENE U DRUŠTVU

Opšta prisutnost zla u svetu i grešnost ljudi, pogoršana naglim promenama u obrazovanju, industriji, tehnologiji i ekonomiji, nastavlja da izaziva velike društvene promene na našoj planeti. Pojedinci i porodica se često osjećaju bespomoćnim žrtvama sistema i okolnosti na koje ne mogu uticati.

Crkva smatra delom svog zadatka da nastavi Hristovu službu u svetu prepunom patnji. On je služio utehom, davanjem snage, oslobađanjem i pomirenjem. Zajedno s drugim hrišćanima mi smo ozdravljajuća i stabilizirajuća snaga u vremenu velikih promena. Kad je oko nas sve uskomešano, Crkva daje jemstvo da postoji Neko ko je iznad meteža u ovom svetu, ko se ne menja i čiji će se ciljevi na kraju ostvariti. Crkva služi kao stražar u društvu, kao zajednica koja osnažuje, podstičući pojedince i porodice da analiziraju prilike u kojima žive, podrže ono što je dobro i savladaju i promene sve što je štetno.

Za prve je hrišćane rečeno: »Došli su oni koji su uzbu-nili sav svet.« (Djela 17,6) Hristovo evanđelje je samo po sebi sredstvo promene. U evanđelju nalazimo razumevanje za ljudsku krhkost, a istovremeno i podsticaj da izgradimo

savršenu zajednicu s Bogom i jedni s drugima, što je bila božanska namera prilikom stvaranja. Verujemo da snagom Svetog Duha postajemo novi ljudi (Efes. 4,22-24), da izlazimo iz tame u svetlost (1. Pet. 2,9) i da već danas doživljavamo preobražavajuću silu budućeg sveta (Jev. 6,5). Ova duhovna obnova prožima društvo kao što so daje ukus i kao što svetlo razgoni tamu. Prisutnost duhovno obnovljenih ljudi u društvu može izvršiti delo koje političke i društvene inicijative same na mogu ostvariti. Hrišćani koji su iskusili Hristovu preobražavajuću silu su stabilizirajući, osnažujući stubovi društva; oni štite po život važne vrednosti. Oni deluju kao sredstva promene uprkos moralnom propadanju. Njihova aktivna prisutnost u društvu pruža nadu kad pojedinci i porodice bivaju oplemenjeni hrišćanskim načelima u svom životu pa njihovi životi i odnosi osnažuju druge oko njih.

Izvor: <http://www.adventisti.net/uticaj-duhovne-obnove-na-promene-u-drustvu/>.

25. 8. 2018.

8. BESKUĆNICI I SIROMASI

U svetu kojim hara greh umnožavaju se gorki plodovi pohlepe, rata i neznanja. Čak i u takozvanim »bogatim društvima« raste broj beskućnika i siromašnih. Više od 10.000 ljudi svakog dana umire od gladi. Dve milijarde su pothranjene a hiljade ih godišnje oslepi zbog nedostataka u prehrani. Približno dve trećine svetskog stanovništva uhvaćeno je u krug gladi, bolesti i smrti.

Neki su sami odgovorni za svoje stanje, ali većina ovih pojedinaca i porodica izložena je bedi zbog političkih, ekonomskih, kulturnih ili društvenih zbivanja na koja uglavnom ne mogu uticati.

Sociolozi nam kažu da u uslovima siromaštva veliki broj zala nalazi plodno tlo. Osećaji beznađa, otuđenosti, zavisti i ogorčenosti često izazivaju asocijalna stanovišta i ponašanje. A društvo onda mora plaćati posledice takvih zala putem sudova, zatvora i socijalnih ustanova. Siromaštvo i nesreća sami po sebi nisu uzroci zločina niti su za njih opravdanje. Ali kad se ljudi oglušaju na molbe za milosrđem, lako sledi obeshrabrenje pa čak i ogorčenost.

Zahtevi za hrišćanskim milosrđem nisu neutemeljni. Oni nisu zasnovani na nekoj pravnoj ili čak socijalnoj ugovornoj teoriji već počivaju na jasnom učenju Svetog pisma: »Pokazao ti je, čovječe, što je dobro, i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno pred Bogom svojim.« (Mih. 6,8)

Adventistima je posebno drago pedeset i osmo poglavlje Knjige proroka Isaije. Smatramo da smo prema ovom poglavlju dužni biti »popravljačem razvalina, i obnoviteljima puteva do naselja« (stih 12).

Pozvani smo da »razvežemo sveze bezbožnosti«, »podeliti hleb svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odenuti onog koga vidiš gola« (stihovi 6.7). Kao popravljači razvalina mi trebamo da brinemo za siromahe. Ako delima milosrđa i ljubavi sprovodimo načela Božjeg zakona, mi ćemo svetu prikazati Božji karakter.

Da bismo danas ostvarili Hristovu službu, moramo činiti ono što je On činio; ne samo propovedati jevanđelje siromasima, već lečiti bolesne, hraniti gladne, podizati prezrene (vidi Luka 4,18.19; Mat. 14,14). Ali Matej 14,16 pojašnjava da narodu »nije [bilo] potrebno da odlazi«. Hristovim sledbenicima je dovoljan Njegov lični primer.

U odgovoru na Judinu lažnu brigu za siromahe: »Siro-mahâ ćete uvijek imati sa sobom, a mene nećete imati uvijek« (Matej 26,11), Hristos nas podsjeća da je ljudima više

od svega potreban »Hleb života«. Zato i mi prepoznamo nerazdvojjivost fizičkog i duhovnog. Podržavanjem planova crkve i društva da olakša patnje, zajedno s pojedinačnim i ujedinjenim delima milosrđa, mi povećavamo upravo ovaj duhovni napor.

Izvor: <http://www.adventisti.net/beskucnici-i-siromasi/>.

1. 9. 2018.

9. BRIGA O SVEMU ŠTO JE STVORENO – IZJAVA O OKOLINI

Svet u kome živimo je dar ljubavi Boga Tvorca, Stvoritelja »neba i zemlje, mora i izvora vodenih« (Otkr. 14,7; 11,17,18). Usred svega stvorenog On je stavio ljude, namerno ih pove-zao sa sobom, drugima i svetom koji ih okružuje. Zato kao adventisti smatramo da je njegovo očuvanje i briga za njega tesno povezano s našom službom Bogu.

Bog je odvojio sedmi dan, Subotu da bude spomenik i stalni podsetnik Njegovog dela stvaranja i osnivanja sveta. Počivanjem tog dana adventisti utvrđuju posebno značenje zajedništva sa Stvoriteljem i onim što je stvorio. Svetkovanje Subote ističe važnost naše integracije s celokupnom sredinom.

Čovekova odluka da bude neposlušna Bogu poremetila je prvobitni poredak stvaranja i dovela do nesklada u odnosu na Njegove namere. Stoga su nam vazduh i voda zagađeni, šume i divljač opljačkani, a prirodna blaga potrošena. Pošto smatramo da su ljudi dio Božjeg stvaranja, naša briga za okolinu proširuje se i na lično zdravlje i način života. Mi zastupamo zdrav način života i odbacujemo upotrebu supstanci kao što su duvan, alkohol i druge droge koje štete telu

i gutaju zemljine resurse; zato preporučujemo jednostavnu vegetarijansku hranu.

Adventisti nastoje da uspostave iskrene saradničke odnose sa svim ljudima, svesni svog zajedničkog porekla i činjenice da je naše ljudsko dostojanstvo Stvoriteljev dar. Budući da su siromaštvo čoveka i uništavanje životne sredine međusobno povezani, mi se zalažemo za poboljšanje kvaliteta života svih ljudi. Naš je cilj razvijanje resursa koji će omogućiti zadovoljavanje ljudskih potreba.

Stvarni napredak u brizi za našu prirodnu okolinu zavisi o ličnom i zajedničkom naporu. Mi prihvatamo izazov da radimo na obnovi celokupnog Božjeg plana. Podstaknuti verom u Boga posvećujemo se lečenju koje na nivou osobe i okoline proizilazi iz sređenih života, odlučnih da služe Bogu i čovečanstvu.

Ovom odlukom potvrđujemo da smo upravitelji Božjeg stvaranja i vjerujemo da će potpuno obnova biti dovršena samo kad Bog bude učinio »sve novo«.

Izvor: <http://www.adventisti.net/briga-o-svemu-sto-je-stvoreno-izjava-o-okolini/>.

10. IZJAVA O BRIZI ZA UMIRUĆE

Zbog svoje spremnosti da brinu za celog čoveka, adventisti su zainteresovani za fizičku, duševnu i duhovnu brigu umirućih. Zbog toga nude sledeća biblijski utemeljena načela:

1. Osoba koja se približava kraju svog života, a sposobna je da razume, zaslužuje da zna istinu o svom stanju, mogućnostima tretmana i mogućim rezultatom. Ne treba skrivati istinu već je izneti u hrišćanskoj ljubavi i osetljivosti prema pacijentovim ličnim i kulturnim prilikama .

2. Bog je ljudskim bićima dao slobodu izbora i očekuje da tu slobodu odgovorno koriste. Adventisti veruju da se ova sloboda odnosi i na odluke o medicinskoj brizi. Nakon što zatraži božansko vodstvo i razmotri interese svih koji će biti zahvaćeni odlukom kao i medicinski savet, osoba koja je sposobna sama da odluči, treba da zaključi hoće li prihvatiti ili odbaciti medicinske intervencije za produženje života. Takve ljude ne treba prisiljavati da se podvrgnu medicinskom tretmanu koji smatraju neprihvatljivim.

3. Božji plan za ljude jeste da budu negovani u porodici i verskoj zajednici. Odluke vezane uz ljudski život najbolje je doneti u okviru zdravih porodičnih odnosa nakon razmatranja saveta medicine. Kad umiruća osoba nije u stanju da da pristanak ili odluči koja bi joj medicinska intervencija više odgovarala, takve odluke treba da donese osoba koju je samrtnik izabrao. Ako takva osoba nije izabrana, onda odluku treba da donese neko blizak umirućoj osobi. Osim u izuzetnim prilikama, zdravstveni ili pravni stručnjaci treba da odluke o medicinskim intervencijama za umiruću osobu prepuste onima koji su joj najbliži. Želje i odluke je najbolje izraziti pismeno vodeći računa da budu u skladu s postojećim zakonskim propisima.

4. Hrišćanska ljubav je praktična i odgovorna. Ona ne negira veru niti zahteva da ponudimo ili prihvatimo medicinske intervencije čije opterećenje nadilazi moguće dobrobiti. Na primer, kad medicinska briga samo održava fizičke funkcije, bez nade da će se pacijentu vratiti svest, beskorisna je i može se čiste savesti uskratiti ili povući. Isto tako se medicinski tretman u svrhu produžavanja života može izostaviti ili zaustaviti ako samo dodaje pacijetovim patnjama ili nepotrebno produžava proces umiranja. Svaki postupak treba da bude učinjen u skladu sa zakonskim ovlašćenjima.

5. Premda hrišćanska ljubav može dovesti od uskraćivanja ili povlačenja medicinskih intervencija koje samo povećavaju patnje ili produžuju umiranje, adventisti ne praktikuju »milosrdno ubistvo« niti pomažu u samoubistvu. Adventisti se protive aktivnoj eutanaziji, namernom oduzimanju života osobi koja pati ili umire.

6. Hrišćansko saučešće zahteva olakšanje patnji. U brizi za umirućeg, hrišćanska je dužnost olakšati bol i patnju koliko je to god moguće, ali bez aktivne eutanazije. Kad postane jasno da medicinska intervencija neće izlečiti pacijenta, primarni cilj brige prelazi na olakšanje patnje.

7. Biblijsko načelo pravde nalaže da se posebna pažnja posveti potrebama nezaštićenih i zavisnih o drugome. Zbog njihove ranjivosti treba posebno nastojati da se prema umirućim osobama postupa čuvanjem njihovog dostojanstva i bez diskriminacije. Briga za umirućeg treba da bude zasnovana na duhovnim i medicinskim potrebama i odlukama koje su izrazili, a ne na oceni njihove društvene vrednosti.

U nastojanju da primene ova načela, adventisti crpe nadu i hrabrost iz činjenice da Bog odgovara na molitve svoje dece i da je u stanju da čini čuda za njihovo dobro. Sledeći Isusov primer oni se mole da u svemu prihvate Božju volju.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/izjava-o-brizi-za-umiruce/>.

15. 9. 2018.

11. NASILJE U PORODICI

Pod porodičnim nasiljem podrazumevamo napad bilo koje vrste: verbalni, fizički, emocionalni, seksualni kao i aktivnu i pasivnu nebrigu koju vrši osoba ili osobe na nekoga iz porodice, bilo da su u braku ili rodbina, bilo da žive zajedno ili odvojeno, ili su razvedene. Trenutna međunarodna istraživanja pokazuju da je porodično nasilje globalni problem.

Uverni smo da je Crkva dužna:

1. Da se brine za one koji pate od zlostavljanja u porodici i odgovori na njihove potrebe tako što će

- Saslušati i prihvatiti one koji pate od zlostavljanja, pokazujući da ih voli i smatra valjanim i dragocenim osobama.
- Ukazivati na nepravdu zlostavljanja i ustati u odbranu žrtava kako u zajednici vere tako i u društvu.
- Osigurati službu brige i pomoći porodicama izloženima nasilju i zlostavljanju, nastojeći da žrtvama i počiniteljima omogući savetovanje adventističkih stručnjaka, gde je to moguće, ili drugih stručnih službi u društvenoj zajednici.
- Podsticati obučavanje i osnivanje priznatih adventističkih stručnih službi kako za vernike crkve tako i za okolne društvene zajednice.
- Ponuditi službu pomirenja kad pokajanje počinitelja omogućuje razmišljanje o oprostjenju i obnovi odnosa. Po-

kajanje uvek obuhvata prihvatanje pune odgovornosti za učinjeno zlo, spremnost za naknadu u svakom mogućem pogledu i promenu u ponašanju kako bi se zlostavljanje uklonilo.

- Usmeriti svetlost jevanđelja na prirodu odnosa između muža i žene, roditelja i deteta kao i druge prisne odnose, i omogućiti pojedincima i porodici da u svom životu zajedno rastu u skladu s Božjim idealima.
- Čuvati se od izbegavanja žrtava i počinitelja u porodici i crkvenoj zajednici, ali pritom nepopustljivo smatrati počinitelje odgovornima za učinjena nedela.

2. Osnažiti porodični život

- Brigom za poučavanje o porodičnom životu, prožetim milosrđem, u koje je uključeno biblijsko razumevanje uzajamnosti, jednakosti i poštovanja neophodnog u hrišćanskim odnosima.
- Boljim razumevanjem elemenata koji doprinose porodičnom nasilju.
- Razvijanjem mogućnosti da se spreči zlostavljanje i nasilje te ponavljanje ciklusa što ga često vidimo u porodicama i nizu naraštaja.
- Ispravljanjem nasleđenih verskih i kulturnih uverenja kojima se opravdava ili prikriva porodično nasilje. Na primer, iako Bog od roditelja očekuje da primene disciplinu za dobro svoje dece, ova odgovornost im ne daje pravo da pribegnu grubom kažnjavanju.

3. Prihvatiti našu moralnu odgovornost da budemo budni i reagujemo na zlostavljanje u porodicama naših crkava i društvenim zajednicama, i da takvo nasilničko ponašanje proglasimo kršenjem adventističkih načela. Ne smemo umanjivati već ozbiljno uzeti svaki nagoveštaj ili izveštaj o zlostavljanju. Vernici koji ostaju ravnodušni i ne reaguju, odobravaju, produžuju i čak podupiru nasilje u porodici.

Ako želimo živeti kao deca svetla, moramo ukloniti tamu u kojoj se u našoj sredini javlja porodično nasilje. Moramo voditi računa jedni o drugima čak i onda kad je lakše ostati po strani.

Ovaj tekst je deo opširnijeg dokumenta dostupnog na internet stranici Jugoistočne evropske unije Hrišćanske adventističke crkve www.adventisti.net

Izvor: <http://www.adventisti.net/nasilje-u-porodici/>.

22. 9. 2018.

12. ADVENTISTIČKA IZJAVA O KOCKANJU I IGRAMA NA SREĆU?

Kockanje i igre na sreću sve snažnije utiču na sve veći broj ljudi u svetu. Ideja da se zaradi na račun drugih postala je savremeno prokletstvo. Društvo plaća strahovitu cenu organizovanom kriminalu, žrtvama i raspadu porodice što sve potkopava kvalitet života. Adventisti se dosledno protive kockanju i igrama na sreću, smatrajući ih neusklađivim sa hrišćanskim načelima. To nije prikladan oblik zabave niti legitimno sredstvo prikupljanja novca.

Kockanje i igre na sreću predstavljaju kršenje hrišćanskih načela upravljanja. Bog je odredio rad kao odgovarajući način sticanja materijalne koristi, a ne igranje igara na sreću kao sticanja dobitka na račun drugih. Kockanje i igre na sreću snažno utiču na društvo. Posledice zločina učinjenih da se plate dugovi nastali zbog navike kockanja, pojačanje policije i izdaci za suđenje, kao i zločini vezani za drogu i prostituciju, zahtevaju velike finansijske troškove. Kockanje ne stvara dohodak već ga oduzima od onih koji sebi često ne mogu priuštiti gubitak, a omogućava ga nekolicini dobitnika, pri čemu je, naravno, najveći dobitnik vlasnik kockarni-

ce. Ideja da kockarnice mogu doneti korist društvu je iluzija. Uz to kockanje umanjuje hrišćanski osećaj odgovornosti za porodicu, bližnje, one kojima je potrebna pomoć i Crkvu.

Kockanje stvara lažne nade. San kockara da »dobije« na-domešćuje pravu nadu lažnim snom statistički neostvarive mogućnosti za dobitkom. Hrišćani svoju nadu ne treba da grade na bogatstvu. Hrišćanska nada u slavnu budućnost koju je Bog obećao je zagarrantovana, nasuprot kockarskog sna. Veliki dobitak što ga Biblija ističe je »pobožnost, zadovoljna onim što ima«.

Kockanje je zarazno. Zaraznost kockanja je nesumnjivo neusklađiva s hrišćanskim načinom života. Crkva nastoji da pomogne, a ne da osuđuje one koji pate od manije kockanja i drugih zavisnosti. Hrišćani su svesni da su pred Bogom odgovorni za ono što imaju kao i za način života.

Organizacija Adventističke crkve ne odobrava tombole ni lutrije za ostvarenje prihoda i ne podstiče vernike na učestvovanje u takvim aktivnostima, bez obzira koliko bile dobronamerne. Isto tako Crkva ne odobrava igre na sreću koje podržava država. Adventistička crkva poziva sve vlasti da spreče sve veću dostupnost kockanja sa štetnim posledicama po pojedince i društvo.

Adventistička crkva odbacuje kockanje i gore prikazane igre na sreću i neće tražiti niti prihvatiti novac za koji je jasno da potiče iz tog izvora.

Izvor: <http://www.adventisti.net/adventisticka-izjava-o-kockanju-i-igrama-na-srecu/>.

29. 9. 2018.

13. IZJAVA O MIRU

Jedan od velikih političkih i etičkih problema našeg doba je pitanje rata i mira. Ono je i složeno i spiralno. Očaj zahvata srca i umove miliona jer očekuju nuklearni holokaust bez temeljne nade u život posle smrti ili u večni život.

Danas vlada nova situacija kojoj nema premca u istoriji. Ljudska bića su stvorila sredstva za vlastito uništenje, sredstva koja postaju sve »delotvornija« i »savršenija« iako ne možemo reći da su to prave reči. Od Drugog svetskog rata naovamo civili nisu povremeno ili slučajno povređeni; oni su postali ciljevi.

Hrišćani veruju da je rat posledica greha. Od čovekovog pada u greh sukob je postao trajna pojava u ljudskom životu. »Sotona uživa u ratu. Njegov cilj je podsticanje naroda da zarate jedni protiv drugih.« (Velika borba, str. 506) To je njegova taktika diverzije kako bi omeo propovedanje jevanđelja.

Danas zapravo svaka vlada tvrdi da radi na razoružanju i miru. Poznate činjenice kao da pokazuju suprotno. Narodi troše veliki deo svojih budžeta za gomilanje nuklearnog i drugog ratnog materijala, dovoljnog da uništi danas postojeću civilizaciju. U vestima izveštavaju o milionima ljudi, žena i dece koji pate i umiru u ratu i građanskim nemirima pa moraju živeti u bedi i siromaštvu. Trka u naoružavanju, s velikim rasipanjem novca i materijala, jedna je od najočitijih bestidnosti našeg doba.

Stoga je u redu i ispravno što hrišćani promovišu mir. Hrišćanska adventistička crkva poziva svaku zemlju da svoje »mačeve« prekuju »u plugove, a koplja u srpove« (Isaija 2,4). Na Bibliji zasnovano Osnovno verovanje broj 7 tvrdi da su muškarci i žene »stvorenii na slavu Bogu« i »pozvani da ljube Boga i jedni druge i da se brinu o svojoj okolini«, a ne da uništavaju ili povređuju jedni druge. Sam Hristos je rekao:

»Blago onima koji mir grade, jer će se zvati sinovi Božji!«
(Matej 5,9)

Premda službene izjave Crkve neće doneti mir, prava hrišćanska crkva će između prvog i drugog Hristovog dolaska raditi na miru. Međutim nada u Drugi dolazak ne sme živeti u društvenom vakumu. Adventistička nada se mora pokazivati i preobraziti u trajnu brigu za dobrobit svakog člana ljudske porodice. Istina je, delovanje hrišćana danas i sutra samo po sebi neće osigurati carstvo mira; sam će Bog doneti ovo carstvo povratkom svog Sina.

U svetu ispunjenom mržnjom i borbama, svetu ideoloških i vojnih sukoba, adventisti žele da budu poznati kao mirotvorci i zalažu se za pravdu i mir u svetu pod Hristom kao glavom novog čovečanstva.

Izvor: <http://www.adventisti.net/izjava-o-miru/>.

IV tromesečje

6. 10. 2018.

1. VERSKE MANJINE I VERSKA SLOBODA – IZJAVA O OPREDELJENJU I ZABRINUTOSTI

Tokom istorije verske manjine su često bile izložene diskriminaciji i otvorenom progonstvu. Danas ponovo jačaju verska netrpeljivost i predrasude. Bez obzira na tvrdnju da svako ima pravo da zastupa i širi verska gledišta kao i da promeni svoju veru, što je podržano instrumentima Ujedinjenih nacija i dokumentima koji čine Međunarodno pravo, mnoge zemlje to pravo uskraćuju svojim građanima.

Međunarodni instrumenti osuđuju diskriminaciju prema manjinama, ali je tragično što su neke zemlje objavile popise verskih grupa koje proglašavaju potencijalno opasnim sektama. Osnovane su komisije za borbu protiv sekta, obrazovano istražno osoblje i doneseni restriktivni zakoni. Stotine hiljada nedužnih vernika sada su pod službenom sumnjom i s njima se postupa kao s građanima drugog reda. Sve je to kršenje verske slobode koja je najosnovnije i najbitnije od temeljnih prava čovečanstva. Adventisti veruju u poslušnost zakonima zemlje dokle god ne dolaze u sukob s Božjim zakonima. Međutim, protivimo se svakom zakonu, politici ili postupku koji vrši diskriminaciju verskih manjina.

Crkva zastupa versku slobodu za sve, kao i odvojenost crkve i države. Sveto pismo uči da Bog, koji je dao život, daje i

slobodu izbora. Bog prihvata iskaze poštovanja samo ako su dati bez prisile. Osim toga, adventisti veruju da zakon treba primeniti na sve jednako i bez hirovite naklonosti. Smatramo da ni o jednoj verskoj grupi ne treba suditi zato što se čini da su neki njeni sledbenici ekstremisti. Versku slobodu treba ograničiti kad agresivno i nasilničko ponašanje krši ljudska prava drugih.

Podržavajući osamnaesti član Opšte deklaracije Ujedinjenih nacija o pravima čoveka i druge međunarodne instrumente, Crkva se opredelila za odbranu i zaštitu verske slobode za svakoga, na svakom mestu. S ovim ciljem nastavićemo da saradujemo s Komisijom za ljudska prava pri Ujedinjenim nacijama i drugim međunarodnim institucijama i verskim organizacijama da svaku zemlju pozovemo na primenu temeljnog prava verske slobode. Osim toga, nastavićemo da promovišemo dijalog i bolje razumevanje među vlastima i ljudima koji pripadaju verskim manjinama.

Izvor: <http://www.adventisti.net/verske-manjine-i-verska-sloboda-izjava-o-opredeljenju-i-zabrinutosti/>

13. 10. 2018.

2. IZJAVA O VERSKOJ SLOBODI, EVANĐEOSKOM RADU I PROZELITIZMU

Adventisti veruju da je verska sloboda temeljno ljudsko pravo. Kao hrišćani uvereni smo da je širenje religije ne samo pravo već i radosna odgovornost utemeljena na božanskom nalogu da svedočimo.

Bog je hrišćane pozvao da šire jevanđelje i da objavljuju radosnu vest o spasenju u Hristu (Mat. 28,19.20). Ovo je srž hrišćanskog života i svedočenja. Zato je hrišćanstvo po svojoj prirodi misionarski nadahnuto.

Prihvatajući globalnu misiju i evangeliziranje, adventiste pokreće voljna poslušnost Hristovom nalogu i iskrena želja da svako bude spasen i nasledi večni život. Takođe ih pokreće osećaj hitnosti s obzirom na očekivanje neposrednog Hristovog povratka. U nastojanju da ispune evanđeoski nalog, adventisti danas svedoče, propovedaju i služe u više od 200 zemalja.

S obzirom na širenje religije, javio se problem »prozelitizma« zato što se ovaj pojam definiše na razne načine, a često mu se pridaje pogrdno značenje, vezano za neetička sredstva nagovaranja, uključujući i prisilu. Adventisti nedvosmisleno osuđuju upotrebu takvih metoda. Oni veruju da se vera i religija najbolje šire kad se ponizno i s poštovanjem iznose osvedočenja i podučavaju istine, i kad je svedočenje života u skladu s objavljenom porukom te izaziva slobodno i radosno prihvatanje onih koje evangeliziramo.

Evanđeoske i misionarske aktivnosti treba da poštuju dostojanstvo ljudskih bića. Kad dođu u kontakt s drugim verskim grupama, pojedinci treba da nastupe istinito i otvoreno. Treba koristiti izraze kojima se izbegava vređanje drugih

verskih zajednica. Ne treba davati lažne izjave ili one kojima se ismejavaju druge religije.

Obraćanje je duhovni doživljaj pa ga ni na koji način ne treba povezivati s nuđenjem i primanjem materijalnih podsticaja. Dok s jedne strane u potpunosti treba priznati pravo na sudelovanje u humanitarnim delatnostima, takve delatnosti ne smeju nikad biti vezane za evangeliziranje na način koji bi iskoristio ranjivost ljudi nudeći im finansijske i materijalne podsticaje kako bi se podstakli na promenu religije.

Adventisti su se opredelili da služe svojim bližnjima propovedajući večno jevanđelje svakome plemenu, i jeziku i kolenu i narodu (Otk. 14,6).

Izvor: <http://www.adventisti.net/izjava-o-verskoj-slobodi-evandeoskom-radu-i-prozelitizmu/>.

20. 10. 2018.

3. ODNOSI S DRUGIM HRIŠĆANSKIM CRKVAMA I VERSKIM ORGANIZACIJAMA

Da bismo izbegli nesporazum i zategnute odnose u našim odnosima s drugim hrišćanskim crkvama i verskim organizacijama, obavljujemo sledeće smernice:

1. Odajemo priznanje onim institucijama koje pred ljudima uzdižu Hrista kao deo božanskog plana za evangeliziranje sveta; stoga visoko cenimo hrišćane i hrišćanke drugih verskih zajednica koji se posvećuju zadobijanju duša za Hrista.

2. Kad tokom rada dođemo u dodir s drugim hrišćanskim društvima i verskim telima, u svakom trenutku treba da prevladuje duh hrišćanske učtivosti, otvorenosti i iskrenosti.

3. Potvrđujemo da se prava religija zasniva na savesti i osvedočenju. Stoga treba stalno da nastojimo da ljudi u našu zajednicu ne budu privučeni sebičnim interesima i privremenim prednostima; osim toga, vernik treba da se veže za nju samo ako veruje i ako je osvedočen da se tako uspeo povezati s Hristom. Ako promena osvedočenja navede vernika naše crkve na zaključak da više nije u skladu s adventističkom verom i praksom, smatramo ne samo pravom već i odgovornošću tog vernika da bez osećaja srama promeni versku pripadnost u skladu sa svojim verovanjem. Očekujemo da druge verske zajednice reaguju istim duhom verske slobode.

4. Pre primanja u verništvo osoba iz druge verske zajednice treba da proveri da li su kandidati na promenu verske pripadnosti podstaknuti svojim verskim uverenjem i zahvaljujući svojoj ličnoj zajednici s Bogom.

5. Osobu koja je pod disciplinskom merom u drugoj verskoj zajednici zbog jasno utvrđenih nedostataka u hrišćan-

skom moralu ili karakteru, ne treba smatrati podesnom za članstvo u Crkvi dok nema dokaza o pokajanju i promeni.

6. Zbog svog razumevanja evanđeoskog naloga Crkva ne može svoju misiju ograničiti na određena geografska područja. Prema Božjem providenju i istorijskom razvoju Njegovog dela za ljude, s vremena na vreme pojavljivale su se verske zajednice i verski pokreti koji je trebalo da posebno naglašavaju različite elemente evanđeoske istine. Nastankom adventističkog naroda poveren nam je zadatak da objavljujemo radosnu vest o Hristovom dolasku kao bliskom događaju, uz potrebu objavljivanja biblijske istine u okviru posebne vesti o pripremi opisanoj u biblijskim proročanstvima, posebno u Otkrivenju 14,6-14. Ova vest nalaže propovedanje neprolazne radosne vesti »svakom narodu i plemenu i jeziku« kako bi je upoznali svi ljudi. Svaka zabrana koja bi ovo svedočenje ograničila na određena geografska područja stoga postaje umanjivanje evanđeoskog naloga. Hrišćanska adventistička crkva takođe priznaje pravo drugih verskih zajednica da deluju bez geografskih restrikcija.

Izvor: <http://www.adventisti.net/odnosi-s-drugim-hris-canskim-crkvama-i-verskim-organizacijama/>.

27. 10. 2018.

4. SLOBODA SAVESTI

Centralni deo naše adventne poruke je oslanjanje na verovanje da sloboda savesti mora biti svima data. Sloboda savesti obuhvata slobodu vere i slobodu praktikovanja religioznog opredeljenja po izboru, ili slobodu neverovanja. Mi smo posvećeni za napredak pravne i političke zaštite religioznih sloboda i pružamo podršku širokog tumačenja nacionalnih i internacionalnih prava koji garantuju zaštitu ove slobode. (10)

Kao adventistički hrišćani priznajemo legitimnu ulogu organizovane vlasti u društvu. (11) Mi podržavamo pravo države da zakonima vlada u sekularnim stvarima i podržavamo saglasno takve zakone. (12) Kada se suočavamo sa situacijom u kojoj je državni zakon u suprotnosti sa biblijskim učenjem, onda se radije usklađujemo sa biblijskim nalogom, po kome prvenstveno treba da poštujemo Boga a ne čoveka. (13)

Adventistička posvećenost slobodi savesti prepoznaje da postoje granice te slobode. Religiozna sloboda može samo postojati u kontekstu zaštite legitimnih i jednakih prava drugih u društvu. Kada društvo ima bitan interes, kao što je zaštita svojih građana od neposredne opasnosti, ona može legitimno ograničiti religiozne prakse. Takvo ograničavanje bi trebalo vrlo pažljivo sprovesti, na način da se ograničenje religioznih praksi malo smanji, a da se ipak zaštite oni koji su ugroženi. Ograničenje slobode savesti sa ciljem da se zaštiti društvo od hipotetičkih opasnosti, ili nametanje socijalnih i religioznih konformiteta putem zakonskih mera, kao što je uspostavljanje nedeljnog zakona, ili drugih državnih verskih svetkovina, nisu legitimna ograničenja slobode.

Adventisti su pozvani da stoje za principe slobode savesti u ime svih naroda. Pokazujući ljubav prema drugima mi moramo da budemo spremni da radimo u ime onih grupa čije slobode savesti su neprimereno povređene od strane državnih vlasti. Takav posao može da rezultira ličnim i korporativnim gubitkom. To je cena koju moramo biti spremni da platimo ako želimo da sledimo našeg Spasitelja koji je stalno govorio u ime potcenjenih i ugnjetavanih.

Napomena: Tekst predstavlja deo izjave o odnosima Crkve i države.

Izvor: <http://www.adventisti.net/odnosi-crkve-i-drzave/>.

5. UČEŠĆE U VLASTI

Hrišćanska adventistička crkva je svesna duge istorije učešća Božjih ljudi u civilnim poslovima. Josif je zadobio civilnu moć u Egiptu. Na sličan način, Danilo je napredovao u vlasti u Vavilonu a rezultat njegovog rada vidio se u napredovanju države. U crkvenoj istoriji, adventisti su se udruživali sa drugim religioznim i sekularnim organizacijama kako bi vršili uticaj na civilne vlasti da ukinu ropstvo i da unaprede delo verskih sloboda. Religiozni uticaj nije uvek rezultirao poboljšanjem društva – verska progonstva, verski ratovi i bezbrojni primeri socijalnih i političkih suzbijanja, počinjenih po nalogu verskih ljudi, potvrđuje opasnosti koje postoje, kada se sredstva države koriste za napredak religijskih ciljeva.

Rast Hrišćanske adventističke crkve je rezultirao odgovarajućim rastom naše sposobnosti da vršimo politički uticaj u nekim delovima sveta. Taj politički uticaj, sam po sebi, nije problematičan. U stvari, adventisti treba da teže da služe na pozicijama civilnog rukovodstva. Ipak, moramo ostati uvek svesni opasnosti koje su povezane sa verskim uticajem na civilne poslove, da bismo uporno izbegavali takve opasnosti.

Kada adventisti postanu vođe, ili kada vrše uticaj na šire društvo, to bi trebalo da čine na način koji je u skladu sa Zlatnim pravilom. Zbog toga bi trebalo raditi na uspostavljanju snažnih verskih sloboda za sve, i ne bi trebalo koristiti uticaj na političke i građanske lidere, za unapređenje svoje vere ili ograničavanje vere drugih. Adventisti treba ozbiljno da shvate građanske odgovornosti. Mi bismo trebalo da učestvujemo u raspoloživom procesu izbora, glasanjem, kada je to moguće uraditi u čistoj savesti, i da delimo odgovornost u izgradnji naših društava. Međutim, adventisti ne bi trebalo

da postanu preokupirani politikom, ili da koriste propovedaonicu ili naše publikacije da bi unapredili političke teorije.

Adventisti koji su građanski lideri moraju nastojati da se pridržavaju najviših standarda hrišćanskog ponašanja. Kao Danilo modernih dana, Bog će ih voditi i njihova vernost Bogu će nadahnuti njihove zajednice.

Predstavljanje Crkve u vlastima i međunarodnim telima

Tokom istorije Božjeg naroda, Bog je smatrao podesnim da delegira pojedince da predstavljaju Njegovu poruku vladarima tog vremena. Avram, Josif, i Mojsije su direktno bili pred faraonom u svoje vreme. Jestirino prisustvo u dvoru cara Asvira rezultiralo je spasenjem Božjeg naroda od uništenja. Danilo je bio prvo u službi Vavilona, a kasnije Kira Persijanca i Darija Midanina. Pavle je nosio Jevanđelje vladajućoj klasi u Rimskoj imperiji. Na sličan način, mnogi veliki reformatori su stajali pred vladarima i posredovali. Toga radi, bili bismo nemarni ako ne bismo nastojali da predstavljamo Hrista liderima ovog sveta, u našem sadašnjem vremenu.

Zaista, adventisti su pozvani da budu glas za slobodu savesti na ovom svetu. Sastavni deo ove misije je razvijanje odnosa sa privremenim vladarima. Da bi se to postiglo, Hrišćanska adventistička crkva imenuje predstavnike u vladama i međunarodnim telima, koje imaju uticaj na zaštitu verske slobode. Ovaj posao se mora posmatrati kao posao od suštinske važnosti za našu evanđeosku misiju, i treba da bude praćen neophodnim sredstvima, da bi se naše predstavljanje pokazalo u najboljem svetlu.

Napomena: Tekst predstavlja deo izjave o odnosima Crkve i države.

Izvor: <http://www.adventisti.net/odnosi-crkve-i-drzave/>.

10. 11. 2018.

6. PRIHVATANJE DRŽAVNOG FINANSIRANJA

Adventisti su dugo raspravljali da li Crkva i njene institucije treba da prihvate državno finansiranje. S jedne strane, Crkva je učila da se Gospod nalazi i u srcima onih koji su u civilnoj vlasti, i da prihvatanjem državnog finansiranja, Crkva ne treba da izgradi barijere koje bi odsekle pomoć za unapređenje Njegovog dela. S druge strane, Crkva upozorava protiv ujedinjenja Crkve i države.

Tako kada zakoni države dozvoljavaju državnu pomoć crkvama i njihovim institucijama, naši principi dozvoljavaju prihvatanje sredstava, koja nisu propraćena uslovima koji sprečavaju našu sposobnost da slobodno ispovedamo svoju veru, da zapošljavamo samo adventiste, da zadržimo upravljanje od strane adventista, i da se pridržavamo bezkompromisa načela izraženih u Bibliji i spisima Elen Vajt. Pored toga, da bi se izbegla zajednica Crkve i države, državne fondove ne treba prihvatati kao platu za verske aktivnosti, kao što su bogoslužnja, evangelizacije, objavljivanje religijskih tekstova, ili za plate onih koji rade u crkvenoj administraciji ili u službi Jevanđelja, osim za pružanje duhovnih usluga onima čiji životi su u potpunosti regulisani od strane države kao i za pružanje usluga neizvodljivih bez državnog učešća.

U slučajevima kada prihvatanje državnih sredstava ne krši principe navedenog, treba pažljivo razmotriti da li državni fondovi treba da budu prihvaćeni. Kontinuirano državno finansiranje, za razliku od jednokratnog finansijskog doprinosa, predstavlja posebnu opasnost. Praktično je nemoguće u tom slučaju, da institucije ne postanu barem delimično zavisne od tekućih državnih finansijskih tokova. Takva državna sredstva su obično praćena nekom vladinom uredbom. Iako taj propis ne mora da krši hrišćanska načela, obično su takvi propisi podložni promenama. U slučaju da

se propisi koji regulišu prijem državnih fondova promene, i zahtevaju napuštanje principa opisanih u Bibliji i u spisima Elen Vajt, takva državna sredstva moraju biti odbijena, čak iako kao rezultat toga, institucije moraju biti zatvorene, prodane ili značajno restrukturirane.

Kada adventisti dobiju državna sredstva, moraju upravljati tim sredstvima sa najvećom pažnjom. To znači, striktno poštovanje propisa vezanih za finansiranje i upotrebu rigoroznih računovodstvenih standarda. Ako procedure ne mogu da ispoštuju takvu usklađenost, finansiranje mora biti odbijeno.

U nekim izuzetnim okolnostima, adventisti mogu ostvariti svoje prisustvo u državi samo ukoliko učestvuju u programima koji su kontrolisani od strane države i koji zabranjuju otvoreno svedočenje. Posebna molitva treba da bude upućena, za posledice učešća u takvim programima. Mi treba da razmotrimo da li učešće pomaže vladi u održavanju svoje restriktivne politike, da li je ime Crkve povezano sa rezultatima tih programa, i da li učešće pruža priliku, kako kratkoročno, tako i dugoročno za širenje Jevanđelja, uključujući trostruku anđeosku poruku. Mi istrajno moramo da izbegavamo udruživanje Hristovog imena sa režimima koji prigušuju i muče svoje stanovništvo.

Napomena: Tekst predstavlja deo izjave o odnosima Crkve i države.

Izvor: <http://www.adventisti.net/odnosi-crkve-i-drzave/>.

17. 11. 2018.

7. EKUMENSKA SARADNJA?

Treba li adventisti da saraduju na području ekumenizma? Adventisti treba da saraduju dokle god se propoveda autentično evanđelje i zadovoljavaju očajničke ljudske potrebe. Hrišćanska adventistička crkva ne želi da bude zapletena članstvom i odbija svaki odnos koji bi mogao oslabiti njezino jasno svedočenje. Međutim, adventisti žele da budu i »saradnici na osnovu savesti«. Ekumenski pokret kao ustanova saradnje ima prihvatljive elemente; kao institucija za organsko jedinstvo crkava ipak je sumnjiv.

Odnosi s drugim verskim zajednicama

Davne 1926. godine, mnogo pre nego što je ekumenizam postao moda, Izvršni odbor Generalne konferencije prihvatio je važnu izjavu koja je danas deo Poslovnika Generalne konferencije (O 75). Ova deklaracija sadrži važne ekumenske elemente. Cilj izjave bilo je da se daju uputstva za misionisko polje i odnose s drugim »misionarskim društvima«. No ova je izjava danas proširena na odnose s drugim »verskim organizacijama« uopšte. Prema njoj adventisti »priznaju svaku ustanovu koja pred ljudima uzdiže Hrista kao deo božanskog plana spasenja za evangeliziranje sveta i visoko ceni hrišćane i hrišćanke u drugim zajednicama koji se trude da zadobiju duše za Hrista.« U odnosima Crkve s drugim crkvama treba da prevladaju »hrišćanska učtivost, ljubaznost i poštenje«. Navedeni su neki praktični saveti kako bi se izbegli nesporazumi i uklonili razlozi za trzavice. Međutim izjava vrlo jasno stavlja do znanja da je »adventistički narod« prihvatio posebno »breme« isticanja Hristovog drugog dolaska kao događaja koji je »pred vratima«, pripremajući »put Gospodu kako je otkriveno u Svetom pismu«. Zbog ovog božanskog »naloga« adventistima je nemoguće da svoje svedočenje

ograniče »na neko područje«; on ih obavezuje da evanđelje objave »svim ljudima na svakome mestu«.

Generalna konferencija je 1980. osnovala Savet za međucrkvene odnose kako bi dala opšte smernice i nadzirala odnose Crkve s drugim verskim zajednicama. Ovaj je savet s vremena na vreme odobrio razgovore s drugim verskim organizacijama kad je smatrao da bi to moglo biti korisno.

Adventističke vođe treba da budu poznate kao graditelji mostova. To nije lak zadatak. Mnogo je lakše porušiti crkvene mostove i ponašati se kao neodgovorni »hrišćanski komandosi«. Elen Vajt je rekla: »Potrebno je mnogo mudrosti da bismo doprli do propovednika i uticajnih ljudi.« (Evanđelizam, str. 562) Adventisti nisu pozvani da žive u ograđenom geto-u, da samo sa sobom razgovaraju, da objavljuju literaturu uglavnom za sebe, pokazujući sektaški duh izolacije. Elen Vajt nije verovala u izolacijski mentalitet, na šta ukazuju i sledeće njene reči: »Naši propovednici treba da se trude da se približe propovednicima drugih verskih zajednica. Molite se za te ljude, za koje Hristos vrši posredničku službu, i molite se s njima. Svečana odgovornost počiva na njima. Kao Hristovi vesnici, trebali bismo pokazati duboko, ozbiljno zanimanje za ove pastire stada.« (Iz riznice svedočanstava, sv. 2, str. 312)

Iskustvo uči da je najbolji odnos s različitim savetima crkava (nacionalnim, regionalnim, svetskim) status posmatrača-konsultanta.

Vesnici prave oikoumene

Adventisti su vesnici jedine prave i trajne oikoumene. U Poslanici Jevrejima spominje se »budući svet [grčki: oikoumene]« (Jev. 2,5), dolazak univerzalnog Božjeg carstva. U konačnoj analizi to je »ekumenizam« za koji adventisti rade. Svaki drugi ekumenski pokret je prolazan.

Napomena: Tekst je deo izjave »Adventisti i ekumenski pokret«

Izvor: <http://www.adventisti.net/adventisti-i-ekumenski-pokret/>

Više o ovoj temi: <http://www.adventisti.net/zasto-adventisti-ucestvuj-u-ujedinjenim-nacijama-i-ekumenskim-sastancima/>.

24. 11. 2018.

8. KONTROLA RAĐANJA

Izjava o moralnim elementima vezanim za kontrolu rađanja mora biti postavljena u širem kontekstu biblijskog učenja o seksualnosti, braku, roditeljstvu i dragocenosti dece uz razumevanje međusobne povezanosti ovih problema. Uz svest da unutar Crkve postoje raznolika mišljenja, ovde su iznesena sledeća biblijski utemeljena načela kojima je cilj da upute i vode u donošenju odluke.

1. Odgovornost upravljanja. Bog je stvorio ljudska bića po svom obličju, muško i žensko, sa sposobnošću da misle i donose odluke. Bog je ljudima poverio da vladaju Zemljom. Ovo zahteva nadgledanje i brigu o prirodi. Hrićanska upraviteljska služba takođe zahteva preuzimanje odgovornosti za ljudsku prokreaciju. Kao jedna od odlika ljudske prirode kojom pojedinac treba da upravlja, seksualnost treba da bude izražena u skladu s Božjom voljom.

2. Cilj rađanja. Produživanje ljudskog roda jedan je od ciljeva čovekove seksualnosti. Premda se može reći da je cilj braka uglavnom stvaranje potomaka, Sveto pismo nigde ne prikazuje rađanje kao obavezu svakog bračnog para kako bi ugodio Bogu. Međutim, božansko otkrivenje smatra decu vrlo vrednom i ističe radost koju mogu doživeti roditelji.

Rađanje i odgajanje dece pomaže roditeljima da razumeju Boga i razviju saučešće, brižnost, poniznost i nesebičnost.

3. Sredstvo ujedinjenja. Seksualnost služi i kao Bogom određeno sredstvo ujedinjenja u braku i treba je razlikovati od cilja rađanja. Seksualnost u braku treba da obuhvata radost, zadovoljstvo i uživanje. Božja namera je da bračni parovi održavaju stalnu seksualnu zajednicu odvojenu od rađanja, zajednicu koja osnažuje veze i štiti bračnog druga od neumesne veze s osobom koja nije njegov bračni drug. U Božjem planu intimni polni odnosi nisu određeni samo u svrhu začeća. Sveto pismo ne brani bračnim parovima da uživaju u polnim odnosima uz preduzimanje mera za sprečavanje trudnoće.

4. Sloboda izbora. Prigodom stvaranja i ponovno zahvaljujući Hristovom otkupljenju, Bog je ljudskim bićima dao slobodu izbora i od njih očekuje da je koriste odgovorno. Prema božanskom planu muž i žena predstavljaju određenu porodičnu jedinku, s tim što su oboje slobodni i odgovorni da zajednički donose odluke o svojoj porodici. Venčani partneri treba da imaju obzira jedan prema drugome u donošenju odluka vezanih za kontrolu rađanja, spremni da vode računa o potrebama drugoga kao i o svojim. Za one koji odluče da imaju decu, odluka za rađanje nije bez ograničenja. Njihova odluka mora počivati na nekoliko činilaca, uključujući sposobnost da su u stanju da se brinu za potrebe dece; fizičko, duševno i duhovno zdravlje majke i drugih negovatelja; društvene i političke prilike u kojima će se deca roditi, i kvalitet života i dostupne globalne resurse. Mi smo upravitelji Božjeg stvaranja i stoga moramo gledati iznad vlastite sreće i želja, vodeći računa o potrebama drugih.

5. Prikladne metode za kontrolu rađanja. Moralne odluke o izboru i upotrebi različitih sredstava za kontrolu rađanja moraju poteći iz razumevanja kakve bi bile njihove moguće posledice po fizičko i duševno zdravlje, način na koji ona de-

ljuju i troškove koje podrazumevaju. Različite metode kontrole rađanja, uključujući metode stvaranja prepreka, spermicide i sterilizaciju, sprečavaju oplodnju i moralno su prihvatljive. Neke druge metode kontrole rađanja mogu sprečiti ovulaciju, mogu sprečiti sjedinjenje jajašca sa spermatozoidom (oplodnja) ili čak sprečiti da se već oplođeno jajašce implantira. Zbog nesigurnosti kako će funkcionisati u pojedinom slučaju, one mogu biti moralno sumnjive za one koji veruju da zaštićeni ljudski život počinje oplodnjom. Međutim, pošto se većina oplođenih jajašaca prirodno ne uspeva implantirati ili se izgubi nakon implantacije, čak i onda kad se ne koriste metode kontrole rađanja, hormonalne metode kontrole rađanja i IUD, koje predstavljaju sličan proces, mogu se smatrati moralno prihvatljivima. Pobačaj, nameran prekid već postojeće trudnoće, nije moralno prihvatljivo sredstvo kontrole rađanja.

6. Zloupotreba kontrole rađanja. Premda sve veća mogućnost upravljanja plodnošću i zaštite od polno prenosivih bolesti može biti korisna za mnoge bračne parove, moguće je zloupotребiti kontrolu rađanja. Na primer, oni koji se upuštaju u predbračne i vanbračne polne odnose mogu se spremnije prepustiti takvom ponašanju jer imaju na raspolaganju metode za kontrolu rađanja. Upotreba takvih metoda, da bi se zaštitio polni odnos izvan braka, može smanjiti rizik od prenošenja polnih bolesti i/ili trudnoće. Međutim, polni čin izvan braka je štetan i nemoralan, bez obzira bio ovaj rizik umanjen ili ne.

7. Držimo na umu spasenje. Dostupnost metoda za kontrolu rađanja čini još nužnijom potrebu za obrazovanjem u pogledu seksualnosti i moralnosti. Manje truda treba ulagati u osuđivanja a više u podučavanje i pozitivno delovanje kako bi svaki pojedinac bio izložen snažnom uticaju Svetog Duha.

Napomena: Tekst je deo opširnijeg dokumenta koji je dostupan na internet stranici <http://www.adventisti.net/kontrola-radanja-adventisticka-izjava-o-konzensusu/>.

9. ABORTUS

Mnoga savremena društva su se suočila sa problemom moralnosti čina abortusa. Takav konflikt je uticao na mnoštvo ljudi u okviru hrišćanstva, koji su spremni da prihvate odgovornost za zaštitu prenatalnog ljudskog života i da takođe očuvaju ličnu slobodu žene. Evidentno je da su, dok Crkva pokušava da sledi Sveto Pismo, neophodne moralne smernice uz poštovanje individualne slobode savesti. Adventistički hrišćani žele da pitanje abortusa povežu sa verom u Boga kao Stvoritelja i održavatelja života na način koji odražava hrišćansku odgovornost i slobodu. Iako postoje razlike po pitanju shvatanja abortusa među adventistima, ovi naredni navodi predstavljaju pokušaj da se uobliče smernice po pitanju ove tematike. Smernice ovog dokumenta su bazirane na biblijskim principima.

1) Prenatalni ljudski život je veličanstveni dar od Boga. Božji ideal namenjen ljudskim bićima potvrđuje svetost ljudskog života, po Božjoj slici. Međutim, životne odluke treba da budu donete u kontekstu sveta palog u greh. Abortus nikad nije aktivnost sa malim moralnim posledicama. Zbog toga, prenatalni život ne sme biti nesmotreno uništen. Abortus bi trebalo da bude izveden samo iz veoma ozbiljnih razloga.

2) Abortus je jedna od tragičnih dilema ljudskog pada u greh. Crkva bi trebalo da ponudi milostivu podršku osobama koje se lično suočavaju sa odlukom o abortusu. Osuđivački stav je neprimeren onima koji su prihvatili Jevanđelje. Od hrišćana se očekuje da razvijaju zajednicu ljudi koji se međusobno vole i brinu, i pomažu onima koji su u krizi.

3) Crkva na praktičan, opipljiv način, kao zajednica puna podrške izražava svoju posvećenost vrednostima ljudskog života, kao što su:

- Jačanje porodičnih veza.
- Obučavanje oba pola vezano za hrišćanske principe i ljudsku seksualnost.
- Jačanje odgovornosti oba supružnika oko planiranja porodice.
- Odgovornost oba supružnika za posledice ponašanja koje su nekonzistentne sa hrišćanskim principima.
- Stvaranje bezbedne klime za razvoj diskusije po pitanju moralnosti abortusa.
- Pružanje podrške i pomoći namenjene ženama koje izaberu da održe trudnoću.
- Ohrabrivanje i pomoć očevima da preuzmu deo odgovornosti za vaspitanje svoje dece.

Crkva takođe treba da se posveti pružanju pomoći u poboljšavanju loših socijalnih, ekonomskih i psiholoških faktora, koji stavljaју još dodatni teret na abortus, i da se brine za one koji pate zbog posledica individualnih odluka, po ovom pitanju.

4) Crkva ne služi kao savest, međutim, ona treba da pruži moralne smernice. Abortusi iz razloga kontrole rađanja, biranja pola, ili zbog određenih pogodnosti, neće biti tolerisani od strane Crkve. Međutim, žene se mogu suočiti sa iznimnim okolnostima koje predstavljaju ozbiljne moralne ili zdravstvene dileme – ako je ugrožen život žene, ili je dijagnostifikovano teško oboljenje fetusa, ili je trudnoća rezultat silovanja ili incesta. Konačna odluka da li da se okonča trudnoća ili ne, treba da bude doneta od strane trudnice, nakon odgovarajućih konsultacija. Ona treba da dobije pravovremene, tačne informacije, da bude svesna biblijskih principa i smernica vođenih Svetim Duhom. Štaviše, ove odluke je najbolje doneti u krugu zdravih porodičnih odnosa.

5) Hrišćani iznad svega priznaju Božje vođstvo. Oni traže mudrost i balans između individualnih sloboda i njihove odgovornosti prema zajednici vernih, i širem društvu i njegovim zakonima. Oni čine svoj izbor u skladu sa učenjem Svetog Pisma i Božjeg zakona, pre nego što se oslanjaju na norme društva koje ih okružuje. Zbog toga, pokušaj da se žena primora da iznese trudnoću ili da je prekine, treba da bude odbačen kao kršenje lične slobode.

Abortus je kao što je navedeno u ovim smernicama definisan kao aktivnost na prekidanju već postojeće trudnoće. Ovo se razlikuje od kontracepcije koja je namenjena sprečavanju trudnoće. Fokus ovog dokumenta je na abortusu.

Napomena: Tekst je deo opširnijeg dokumenta koji je dostupan na internet stranici <http://www.adventisti.net/abortus/>.

8. 12. 2018.

10. IZJAVA O STAVU PREMA HOMOSEKSUALNOSTI

Hrišćanska adventistička crkva smatra da je svako ljudsko biće vredno u Božjim očima i da je svakom muškarcu ili ženi potrebno svedočiti u Isusovom duhu. Takođe verujemo da Božjom milošću, kroz delovanje zajednice u veri, svaki pojedinac može da živi u skladu sa principima iznetim u Božjoj reči.

Adventisti veruju da je seksualna intimnost namenjena samo bračnim partnerima, muškarcu i ženi. To je dizajn koji je Bog uspostavio prilikom stvaranja. Sveto Pismo izjavljuje:

»Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo.« (1. Mojsijeva 2,24). Kroz celo Sveto Pismo, provlači se ovaj heteroseksualni obrazac. Biblija ne odobrava homoseksualne aktivnosti ili veze. Seksualne aktivnosti izvan heteroseksualnog braka su zabranjene.

»Držite uredbe moje i zakone moje; ko ih vrši, živ će biti kroz njih. Ja sam Gospod. Niko da ne pristupa k rodici svojoj po krvi, da ne otkrije golotinju njenu. Ja sam Gospod. Golotinje oca svog ni golotinje matere svoje ne otkrij; mati ti je; ne otkrij golotinje njene. Golotinje žene oca svog ne otkrij; golotinja je oca tvog. Golotinje sestre svoje, kćeri oca svog ili kćeri matere svoje, koja je rođena u kući ili izvan kuće, ne otkrij golotinje njihove. Golotinje kćeri sina svog, ili kćeri kćeri svoje ne otkrij; jer je tvoja golotinja. Golotinje kćeri žene oca svog, koju je rodio otac tvoj, ne otkrij; sestra ti je. Golotinje sestre oca svog ne otkrij; jedna je krv sa ocem tvojim. Golotinje sestre matere svoje ne otkrij; jer je jedna krv s materom tvojom. Golotinje brata oca svog ne otkrij pristupajući k ženi njegovoj; strina ti je. Golotinje žene sina svog ne otkrij; snaha ti je, ne otkrij golotinje njene. Golotinje žene brata svog ne otkrij; golotinja je brata tvog. Golotinje žene i kćeri njene ne otkrij; kćeri sina njenog ni kćeri kćeri njene nemoj uzeti da otkriješ golotinju njihovu; jedna su krv; zlo je. Nemoj uzeti žene preko jedne žene, da je ucveliš otkrivajući golotinju drugoj za života njenog. K ženi dokle se odvaja radi nečistote svoje ne idi da otkriješ golotinju njenu. Sa ženom bližnjeg svog ne lezi skvrneći se s njom. Od semena svog ne daj da se odnese Molohu, da ne oskvrniš imena Boga svog; ja sam Gospod. S muškarcem ne lezi kao sa ženom; gadno je. Živinče nikakvo nemoj obležati skvrneći se s njim; i žena da ne legne pod živinče; grdilo je.« (3. Mojsijeva 18, 5-23)

»Zato ih predade Bog u željama njihovih srca u nečistotu, da se pogane telesa njihova među njima samima; Koji pretvoriše istinu Božiju u laž, i većma poštovaše i poslužiše tvar nego Tvorca, koji je blagosloven va vek. Amin. Zato ih predade Bog u sramne slasti; jer žene njihove pretvoriše putno upotrebljavanje u besputno. Tako i ljudi ostavivši putno upotrebljavanje ženskog roda, raspališe se željom svojom jedan na drugog, i ljudi s ljudima činjahu sram, i platu koja trebaše za prevaru njihovu primahu na sebi.« (Rimljanima 1, 24-27)

»Ili ne znate da nepravednici neće naslediti carstvo Božije? Ne varajte se: ni kurvari, ni idolopoklonici, ni preljubovci, ni adžuvani, ni muželožnici, ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavkadžije, ni hajduci, carstvo Božije neće naslediti. I ovakvi bejaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našeg Isusa Hrista i Duhom Boga našeg.« (1. Korinćanima 6, 9-11)

Isus Hristos je potvrdio Božansko stvaranje kada je izjavio: »A On odgovarajući reče im: Niste li čitali da je Onaj koji je u početku stvorio čoveka muža i ženu stvorio ih? I reče: Zato ostaviće čovek oca svog i mater, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo. Tako nisu više dvoje, nego jedno telo; a šta je Bog sastavio čovek da ne rastavlja.« (Matej 19, 4-6)

Zbog toga, se adventistički hrišćani protive homoseksualnoj praksi i odnosima.

Isus je potvrdio dostojanstvo ljudskih bića pokazujući milost prema osobama i porodicama koje su patile od posledica greha. On je pružao reči utehe i nade ljudima koji su se borili u svojim gresima, praveći jasnu razliku između svoje ljubavi prema grešnicima i jasnog učenja o grešnim delima. Adventistički hrišćani kao Njegovi učenici treba da slede Njegova uputstva i primer, živeći hristoliki život pun milosrđa i vernosti.

Izvor: <http://www.adventisti.net/izjava-o-stavu-prema-homoseksualnosti-dopunjena/>.

15. 12. 2018.

11. ISTOPOLNE ZAJEDNICE

U toku proteklih nekoliko desetina godina Hrišćanska adventistička crkva se suočava sa neophodnošću da jasno naglasi svoje stavove po pitanjima braka, porodice i ljudske seksualnosti. Ove teme predstavljaju goruća pitanja sa kojima se ljudsko društvo suočava. Ono što je vekovima smatrano kao osnov hrišćanskog morala u pogledu bračne zajednice, danas se dovodi u pitanje, ne samo u sekularnom društvu, već i među samim hrišćanskim crkvama.

Institucije braka i porodice su pod »neprekidnom paljbom«, i suočavaju se sa centrifugalnim silama koje ih kidaju i uništavaju. Rastući broj zemalja ne samo što raspravljaju o »istopolnim zajednicama«, već i uspostavljaju određene pravne okvire i ovu temu podižu na svetski nivo. Javne diskusije podstiču jake emocije. U svetlu ovih dešavanja Hrišćanska adventistička crkva jasno ponavlja svoju poziciju.

Mi ponovno potvrđujemo bez ikakvog kolebanja našu dugogodišnju poziciju izraženu u Osnovnim verovanjima. »Brak je Božja ustanova stvorena u Edemu, koju je Isus Hristos potvrdio kao zajednicu ljubavi između čoveka i žene. Iako je greh narušio Božanski ideal braka i porodice, ona ostaje u isto vreme najnežnija i najsvetija forma bilo kakve ljudske zajednice. Naše porodice treba da iskuse obnovu i reformaciju u svojim odnosima«

Bog je uspostavio brak kao odgovarajuću zajednicu dva različita pola (muškog i ženskog) koji fizički, emotivno i duhovno, postaju u bračnoj zajednici »jedno telo« kako je navedeno u Svetom Pismu. »To je jedino odgovarajuće moralno načelo koje se odnosi na intimno seksualno izražavanje.« Bilo kakvo umanjenje ovog visokog standarda, označavalo bi skrnavljenje Božjeg ideala.«

Homoseksualnost je manifestacija poremećaja u ljudskim sklonostima u međuljudskim odnosima, izazvanim pojavom greha. Iako svi ljudi imaju grešnu ljudsku prirodu, »verujemo da Božjom milošću, kroz delovanje zajednice u veri, svaki pojedinac može da živi u skladu sa principima iznetim u Božjoj Reči.« (Izjava o stavu prema homoseksualnosti – dopunjena).

Smatramo da Bog voli sve ljude bez obzira na njihovu seksualnu orijentaciju. Mi ne opravdavamo izdvajanje, ne preziremo niti izlažemo podsmehu bilo kakvu ljudsku zajednicu. Ipak, Božja Reč koja prevazilazi vreme i kulturne raznolikosti ljudskih društava, ne podržava homoseksualni stil života. Sam Bog je Tvorac braka i protivi se istopolnim zajednicama.

»Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, koji će biti gospodar od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji. I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svih zveri što se miče po zemlji.« (1. Mojsijeva 1, 26-28);

»I Adam nadede ime svakom živinčetu i svakoj ptici nebeskoj i svakoj zveri poljskoj; ali se ne nađe Adamu drug prema njemu. I Gospod Bog pusti tvrd san na Adama, te zaspao; pa mu uze jedno rebro, i mesto popuni mesom; I Gospod Bog stvori ženu od rebra, koje uze Adamu, i dovede je k Adamu. A Adam reče: Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mog tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka. Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo.« (1. Mojsijeva 2,20-24);

»S muškarcem ne lezi kao sa ženom; gadno je.« (3. Mojsijeva 18,22);

»Ko bi muškarca obležao kao ženu, učiniše gadnu stvar obojica; da se pogube; krv njihova na njih.« (3. Mojsijeva 20,13).

»Ili ne znate da nepravednici neće naslediti carstvo Božije? Ne varajte se: ni kurvari, ni idolopoklonici, ni preljubočinci, ni adžuvani, ni muželožnici, ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavgađizije, ni hajduci, carstvo Božije neće naslediti. I ovakvi bejaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našeg Isusa Hrista i Duhom Boga našeg.« (1. Korinćanima 6, 9-11).

Isus jasno iznosi potvrdu heteroseksualne bračne zajednice.

»A On odgovarajući reče im: Niste li čitali da je Onaj koji je u početku stvorio čoveka muža i ženu stvorio ih? I reče: Zato ostaviće čovek oca svog i mater, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo. Tako nisu više dvoje, nego jedno telo; a šta je Bog sastavio čovek da ne rastavlja.« (Matej 19, 4-6).

Jedno od osnovnih učenja Hrišćanske adventističke crkve je i doktrina o braku i porodici.

Izvor: <http://www.adventisti.net/istopolne-zajednice/>.

22. 12. 2018.

12. DELATNOSTI S ELEMENTIMA TAKMIČENJA – PERSPEKTIVE I ANALIZE

Hrišćanska adventistička crkva i njene različite organizacije, zabrinute zbog takmičarskog duha i rivalstva, žele da pojašne svoje stanovište i preporučne određene smernice za delovanje vezano za takmičenje (konkurenciju). Ovim predlozima želimo da iz perspektive Biblije i Duha proroštva damo uputstva i smernice za vernike pojedince, crkve, oblasti i institucije Crkve.

Božji plan

1. Bolji put. Ideal je saradnja i jedinstvo u Božjoj crkvi kako je prikazano u 1. Korinćanima 12,12-14., gde delovi Crkve, slično delovima tela, saraduju za dobro celine. Radi se o skladnoj saradnji; nema rivalstva.

2. Božji plan za Njegovo delo. »Izgradnja karaktera je najvažnije delo koje je ikada bilo povereno ljudskim bićima; i nikada ranije njegovo marljivo izučavanje nije bilo važno kao sada, nikada ranije mladići i devojke nisu bili izloženi tako velikim opasnostima kao što su one koje im danas prete. Bog je svojim planom života odredio mesto svakom ljudskom biću. Svako treba svoje talente potpuno da razvije; ako u tome bude veran, bilo da ima malo ili mnogo darova, dostojan je poštovanja. U Božjem planu nema mesta za sebično rivalstvo.« (*Vaspitanje*, str. 203.204)

Uravnotežen pristup životu

Adventisti veruju da je čovek složeno biće čije su fizičke, duhovne, duševne i društvene potrebe međusobno povezane i zavisne. Njima je stalo do celokupnog razvoja svakog pojedinca, smatrajući da je svakome potrebna dosledno i odgovarajuće planirana fizička aktivnost. Da bi zadovoljile ove potrebe, adventističke institucije su na prelazu iz prošlog u ovaj vek uglavnom smeštane u seoskim područjima i nudile obilje mogućnosti za fizičko vežbanje.

Danas institucije rade u sve pretrpanijim sredinama, uz smanjene mogućnosti za koristan rad kao sredstvo rekreacije. Osim ovog prelaza sa seoskog na gradsko društvo, smanjila su se i zanimanja koja zahtevaju fizičku aktivnost, umnožile su se napetosti, a slobodno vreme sve je više posvećeno nepokretnoj razonodi koju pružaju radio, televizija i filmovi. Da bismo nadoknadili ono što je izgubljeno ovim promenama, u crkvenim školama, crkvama i drugim insti-

tucijama treba pristupiti pažljivo odabranom izboru fizičkih aktivnosti.

U svakoj crkvi ili školi, u kojoj postoje organizovane fizičke aktivnosti, mogu se postići povoljni rezultati ako se nastoji da se ostvare ovi ideali: saradnja, spremnost pomaganja, nesebičnost, duh srdačnosti, igra radi zabave a ne samo zbog pobe-
bede te poštovanje duha a ne samo slova pravila. »Rekreacija, kada je uistinu ono što njeno ime znači, re-kreacija, jača i izgrađuje.« (*Vaspitanje*, str. 185) Ona neće podsticati sebičnost, rivalstvo, neprijateljstvo, razdor, težnju za dominacijom, želju za uživanjem ili nezdravim uzbudjenjem. Delotvorno vođstvo preuzeće odgovornost za postizanje ovih ciljeva.

Svrha i ciljevi crkvenih aktivnosti

Svi programi i aktivnosti Crkve treba da doprinesu razvoju Hristu sličnog karaktera i delotvornom svedočenju. Oni će podsticati na

- potpuni razvoj hrišćanske ljubavi i nesebičan obzir prema drugima (1. Kor. 13);
- uzajamno poštovanje i zajedništvo među vernicima kako je to prikazano slikom Crkve kao jedinstvenog tela (1. Kor. 12);
- oslobođenje od sebičnog rivalstva i razvijanje uzvišenijeg iskustva kooperativnih nastojanja;
- razvijanje zdravog tela, uma i duha;
- stvaranje uslova za zdrave društvene odnose;
- podsticanje i usmeravanje na prihvatljivo poštovanje Boga;
- podsticanje pojedinaca da u svemu vrednome postignu što je najviše i najbolje moguće;
- aktiviranje velikih ljudskih potencijala Crkve za zadobijanje duša.

Treba odbaciti svaku aktivnost koja onemogućuje ostvarenje ovih temeljnih ciljeva.

Napomena: Celokupnu izjavu možete pronaći na internet stranici: <http://www.adventisti.net/delatnosti-s-elementi-ma-takmicenja-perspektive-i-analize/>.

29. 12. 2018.

13. ODNOS DOMA I PORODIČNOG ŽIVOTA PREMA SUBOTI

1. Uvod. Život u domu je kamen temeljac pravilnog svetkovanja subote. Jedino kad pojedinci savesno svetkuju subotu u domu i prihvate dodeljene im odgovornosti kao članova porodice, Crkva će kao celina pokazati svetu radosti i prednosti Božjeg svetog dana.

2. Različite vrste domova. U 21. veku postoje različite vrste domova; na primer, dom koji se sastoji od muža, žene i dece; dom s mužem i ženom ali nema dece; dom u kojem je samohrani roditelj s decom (kad zbog smrti ili razvoda jedan roditelj mora preuzeti očevu i majčinu ulogu); dom s osobom koja se nikad nije ženila ili udavala, ili dom u kojem je smrt ili razvod ostavio samca ili samicu, bez dece; ili dom u kojem je samo jedan roditelj vernik Crkve. Kad govorimo o potrebama i problemima ovih kategorija, treba da imamo na umu da se neka načela i iznesene sugestije odnose na sve, a neka će biti namenjena samo određenoj grupi.

3. Dve svete ustanove, dom i subota. »U početku« je Bog stavio Adama i Evu u njihov dom u Edemskom vrtu. Bog je isto tako »u početku« ljudima dao subotu. Ove dve ustanove, dom i subota, idu zajedno. Obe su Božji dar. Stoga su obe svete, s tim što ova druga na jedinstveni način jača i obogaćuje prvu.

4. Odgovornosti odraslih da budu učitelji. U skladu s uputstvom: »Napominji ih (Božje zapovesti) svojim sinovi-

ma« (uporedi 5.Mojs. 6,4-9), odrasli članovi porodice treba da uče decu da ljube Boga i vrše Njegove zapovesti. Oni treba da ih podučavaju da budu verni Bogu i slede Njegove odredbe. Od najranijeg detinjstva decu treba učiti da učestvuju u porodičnom bogoslužjenju kako bi bogoslužjenje u Božjem domu postalo produžetak običaja u porodici. Isto tako ih od detinjstva treba učiti o važnosti odlaska u crkvu, da pravo svetkovanje subote podrazumeva i odlazak u Božji dom na bogoslužjenje i proučavanje Biblije. Odrasli u porodici treba da daju primer prisustvovanjem subotnjim bogoslužjenjima i tako osiguraju primer koji će deca smatrati važnim kad budu sama odlučivala o vrednostima u životu. Putem razgovora, kako deca budu starija i zrelija, i proučavanja Biblije, treba ih učiti značenju subote, njenoj povezanosti s hrišćanskim životom i trajnom kvalitetu subote.

5. Priprema za subotu. Da bi subotu mogli pravilno svetkovati, celu sedmice treba organizovati tako da svaki član porodice bude spreman da u miru dočeka dolazak Božjeg svetog dana. To znači da će odrasli članovi porodice tako planirati sve domaće obaveze, kupovinu i pripremu hrane, pripremu odeće i svih drugih potreba svakodnevice, da budu dovršene u petak pre zalaska sunca. Dan odmora treba da postane osovina oko koje se okreće točak cele sedmice. Kad se u petak približi večer i sunce zalazi, odrasli i deca moći će da pozdrave subotu smirenog uma, svim pripremanjima završenim i spremnim domom da sledeća dvadeset i četiri sata provedu s Bogom i jedan s drugim. Deca mogu pomoći da se to ostvari tako što će pomoći u pripremanjima za subotu u skladu sa svojim uzrastom. Način na koji porodica pristupa početku subote pri zalasku sunca u petak i način na koji će provesti večer, omogućiće primanje blagoslova koje Bog ima pripremljene za celi dan koji sledi.

6. Odgovarajuća odeća za subotu. U domu u kojem ima dece, odrasli mogu u subotu ujutro, kad se porodica priprema

za crkvu, rečju i primerom poučiti decu da je jedan od načina na koji ukazujemo poštovanje Bogu da u Božji dom dođemo u čistoj i urednoj odeći, prikladnoj kulturi u kojoj živimo.

7. Važnost vremena posvećenog proučavanju Biblije. Tamo gde deca nemaju prednost pohađanja adventističkih škola, subotna škola postaje najvažnijim sredstvom verske pouke izvan doma. Vrednost ovog vremena provedenog u proučavanju Biblije ne može se dovoljno naglasiti. Zato roditelji treba da prisustvuju subotnim jutarnjim službama i učine sve da decu povedu sa sobom.

8. Porodične aktivnosti u subotu. U većini kultura je subotni obrok, kad se porodica u domu okupi oko ručka, vrhunac nedelje. Pojačava se osjećaj svete radosti i zajedništva koji se počeo javljati i nastavio rasti tokom bogoslužjenja u crkvi. Oslobođena uznemiravanja svetovne atmosfere, porodica može razgovarati o predmetima od zajedničkog interesa i sačuvati duhovno raspoloženje tog dana.

Kad razumeju svetu prirodu subote i zajednicu ljubavi koja postoji između roditelja i dece, svi će nastojati da spreče da u svete trenutke prodre svetovna muzika, radio i televizijski i video programi, kao i novine, svetovne knjige i časopisi.

Subota posle podne, koliko je moguće, biće provedena u porodičnim aktivnostima, istraživanju prirode, poseti bolesnicima ili drugima kojima je potrebno ohrabrenje kao i prisustvovanju sastancima u Crkvi. Kako deca rastu tako će se i aktivnosti širiti pa će obuhvatiti druge njihove vršnjake iz Crkve, s tim što će uvek držati na umu pitanje: »Hoće li mi ova aktivnost pomoći da bolje razumem pravu prirodu i svetost subote?« Tako će pravilno svetkovanje subote u domu vršiti trajan uticaj ovde na zemlji i u večnosti.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu